

С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил правилата за компетентността по член 225 ЕО, доколкото е постановил решение по основателността на искането за отмяна на писмото на Комисията от 20 юли 2007 г., с което не се потвърждава придобиването на право да не се пристъпва към последващо събиране на несъбрани вносни мита за произведени в Тайланд цветни телевизионни приемници, въпреки че преди това е обявил това искане за недопустимо по съображението, че въпросното писмо не поражда правни последици.

С второто си правно основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд е нарушил правото на защита и е допуснал явна грешка в правната квалификация на фактите, доколкото, от една страна, е отхвърлил искането за предоставяне на достъп на страните до всички доказателства по делото, и от друга страна, е постановил, че е налице груба небрежност от страна на Thomson предвид обстоятелството, че като опитен икономически оператор то е трябвало да поиска точна информация от Комисията относно възможността да продължи да декларира произведените в Тайланд цветни телевизори като такива с произход от Тайланд, след като е започнало да си доставя тръби с произход от Корея и Малайзия.

С третото си правно основание, което се състои от две части, Thomson твърди, че Общият съд е нарушил член 239 от Митническия кодекс ⁽¹⁾ във връзка с възможността за възстановяване в пълен или частичен размер на заплатените вносни или износни мита или за опрощаване на определена сума от митническото задължение. Жалбоподателят изтъква, първо, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото е отхвърлил жалбата му, като разгледал единствено условието за липса на недобросъвестно поведение или небрежност, но преди това не проверил дали е изпълнено условието за наличие на особено положение.

Второ, Общият съд допуснал грешка в правната квалификация на фактите и следователно грешка при прилагане на правото, като приел, че не са изпълнени условията за опрощаване по член 239 от Митническия кодекс. Според жалбоподателя неговият случай всъщност отговарял на изискванията на тази разпоредба, тъй като конкретните обстоятелства съставлявали особено положение в смисъл, че Комисията променила практиката си във връзка с тълкуването на релевантните разпоредби, без предварително да уведоми надлежно икономическите оператори за това.

Thomson освен това поддържа, че изобщо не се е съмнявало в редовността на своите операции, тъй като било убедено, че към цялата му продукция се прилага едно-единствено антидъмпингово мито, определено на практика по общо съгласие с Комисията. Ето защо не можело да се приеме, че е допуснало небрежност.

⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58).

Преюдициално запитване, отправено от Arbeitsgericht Wuppertal (Германия) на 14 декември 2009 г. — Dieter May/AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Дело С-519/09)

(2010/С 80/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Arbeitsgericht Wuppertal

Страни в главното производство

Ищец: Dieter May

Ответник: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Преюдициални въпроси

1. Обхваща ли понятието за работник по смисъла на член 7, параграфи 1 и 2 от Директива 2003/88/ЕО (съответстващо на член 7 от Директива 93/104/ЕО) ⁽¹⁾ и служител, за когото се прилага правната уредба за работа на служители (Dienstordnungsangestellte) в публичноправна организация, чиито автономни правила, издадени въз основа на овластяване от федерален закон (член 351 RVO) по отношение на правото на отпуск на такъв служител препращат към приложимите за държавните служители разпоредби (тук член 101 от Landesbeamtenengesetz NW (Закон за държавните служители на провинция Северен Рейн-Вестфалия), във връзка с Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein Westfalen (Правилник за отпуските на държавните служители и съдиите в провинция Северен Рейн-Вестфалия)?

⁽¹⁾ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 22 декември 2009 г. — Deutsche Telekom AG/Федерална република Германия

(Дело С-543/09)

(2010/С 80/15)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Ищец: Deutsche Telekom AG

Ответник: Bundesrepublik Deutschland

Встъпила страна: GoYellow GmbH, Telix AG

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 25, параграф 2 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че на държавите членки е разрешено да задължават предприятия, предоставило телефонни номера на абонати, да предоставят на разположение данни относно абонати, на които тези предприятия не са предоставили лично телефонни номера, с цел създаването на публично достъпни услуги за информация или изготвянето на телефонни указатели, доколкото предприятието разполага с тези данни?

2. При утвърдителен отговор на предходния въпрос:

Трябва ли член 12 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че налагането на посоченото по-горе задължение посредством националния законодател зависи от това, дали другият доставчик на телефонни услуги, съответно неговите абонати, са съгласни или най-малкото не се противопоставят?

⁽¹⁾ ОВ L 108, стр. 51, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213

⁽²⁾ ОВ L 201, стр. 37, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63

Преюдициално запитване отправено от Върховен административен съд (България) на 23 декември 2009 г. — „Аурубис България“ АД/Началник на Митница — София

(Дело С-546/09)

(2010/С 80/16)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Върховен административен съд

Страни в главното производство

Ищец: „Аурубис България“ АД

Ответник: Началник на Митница — София

Преюдициални въпроси

1. Следва ли разпоредбата на чл. 232, пар. 1, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността ⁽¹⁾ да бъде тълкувана от националните съдилища в смисъл, че митническите органи могат да начисляват лихва за забава върху сумата на допълнителните митнически задължения само за периода, следващ вземането под отчет, уведомяването на длъжника и изтичането на определения от митническия орган срок за плащането на допълнителните задължения, предвиден в чл. 222, пар. 1, буква а) от горепосочения регламент?

2. Следва ли разпоредбата на чл. 214, пар. 3 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, при липса на съответни разпоредби в Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността ⁽²⁾, да бъде тълкувана в смисъл, че националните власти не могат да прилагат компенсаторна лихва във връзка с периода от датата на първоначалната митническа декларация до датата на последващото вземане под отчет?

3. Следва ли разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността и на Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да бъдат тълкувани в смисъл, че ако не е налице национално законодателство, изрично предвиждащо увеличение на митото или друга национална санкция при последващо вземане под отчет, равна по размер на сумата, която би била начислена като лихва за забава за периода от датата на възникването на задължението до датата на последващото вземане под отчет, правото на Общността не дава основание на националните съдилища да прилагат такова увеличение или санкция?

⁽¹⁾ ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

⁽²⁾ ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.